

TAKVANIN PRATIĐI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 18.05.2014 tarihli (24.) Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdüli'llâhi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Mü'min Kardeşlerim,

Kitabımız Kur'an-ı Kerim'in Fatiha'dan sonraki ilk suresi olan Bakara Suresi'nin ilk ayetlerinde Allah Teâlâ Kur'an'ın kime hitap ettiğini, kimin Kur'an'dan istifade edebileceğini haber veren ayetle başlamaktadır: *الْم ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ* "İçinde hiçbir şüphe bulunmayan Allah'a ait olduğu bilinen Kur'an muttakiler için yol göstericidir." Muttaki olmayan Kur'an okusa da Kur'an'dan kendisine bir yol bulamaz. Kitabımız Kur'an-ı Kerim muttakilerin kılavuzudur. Muttakiler için kurtarıcıdır. Kur'an Allah'ın kitabı olduğuna göre muttaki olanlar Allah ile konuşabilir, Allah'ı dinleyecek kulak sahibi olabilirler.

Aziz Kardeşlerim,

Muttaki; takva sahibi demektir. Muttaki kelimesi; takva ile iş yapan demektir. Takva da Allah'tan korkmak anlamındadır. Allah'ın azabından çekinmek ve Allah'ın azabından kurtaracak işler yapmak demektir. Muttaki Müslüman, takva sahibi Müslüman, takvalı Müslüman da Allah'ı cennetin ve cehennemin, dünyanın, ahiretin sahibi olarak bilen ve bunu pratikte sergileyen insan demektir. İblis, Allah'ın cehennemini yarattığını ve her şeye kadir olduğunu, öldüreceğini, dirilteceğini peygamberler yaratılmadan önce biliyordu. Allah'ın büyük olduğunu, her şeyin sahibi olduğunu bilmek iblisin de bildiği bir şeydi. Takva insan, muttaki insan Allah'ın en büyük olduğunu bilen insan değildir. Kendisinin en büyük olan Allah'ın huzurunda hesap vereceği şuuru ile hareket eden insan muttaki insandır. Takva bilmek değil bildiğin ile yaşamaktır.

Aziz Kardeşlerim,

Bugün bilginin kirlilik düzeyine ulaştığı dünyada, hatta bilginin çocuk seviyesine düştüğü bir zamanda, bilginin tırnaktan küçük bir cihaza on binlerce kitap şeklinde yüklenebildiği bir zamanda; biz Müslümanlar olarak Allah'ın gökleri yarattığını, babamız Âdem aleyhisselamı yarattığını, maymundan gelmediğimizi, peygamberlerin Allah'ın gönderdiği kulları olduğunu, cenneti, cehennemi, sırat köprüsünü sadece biliyor olmamız kıyamet günü Rabb'imizin huzurunda bizi kurtarıcı bir yardımcı değildir. Çünkü iblis de biliyordu. Mekke'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme kılıç kaldıranlar, işkenceyi en ağır hâliyle Bilâl'e yapanlar, Hamza'yı öldürenler, belki bugün din öğretenlerden daha fazla Resûlullah'ı tanıyorlardı. Cenneti, cehennemi biliyorlardı, Allah'ı biliyorlardı. *وَجَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا* Allah: "İçlerine sindiği hâlde inkar ettiler." buyuruyor.

Bilmek, herhangi bir düzeyi göstermiyor. Bir insanın "Allah isterse gökten azap yağdırır, buna gücü yeter" diye bilgi sahibi olması, maşallah ne Müslüman adam dedirtmiyor. Çünkü Ebu Cehil de biliyordu. İblis herkesten önce biliyordu. Babamız Âdem aleyhisselam yaratıldığında iblis meleklerin civarında dolaşan bir âlim adamdı. Rabb'imiz bizi bildiğimizi uygulamaya davet ediyor. Bilgi stokçuluğuna davet etmiyor. Uhud'da Allah'ın aslanları olarak toprağa şehit diye düşen mü'minler, Peygamber aleyhisselamın etrafında İslam Devleti'ni kuran ilk mücahitler bugün bir Kur'an medresesinde Kur'an ezberleyen çocuk kadar dahi Kur'an bilmiyorlardı. Çünkü Kur'an henüz tamamen inmemiştii.

Beş, on, yirmi ayet biliyorlardı. Ama yirmi ayet ellerinden, tırnaklarından, kılcal damarlarına kadar hareket hâline gelmişti. Bir ayeti bir dilim peynir gibi dişliyorlar, o peynirin damarlarında kan, kemiklerinde ilik olduğu gibi aynı şekilde okudukları ayet, öğrendikleri din hükümleri de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden duydukları hadisleri de kan oluyordu, hücre oluyordu, hareket oluyordu, gözlerinde fer oluyordu. هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ “Kur’an muttakilerin kitabıdır” ifadesi çok Allah’ı tanıyanlar, çok ileri derecede Peygamber’in doğumunu ölümünü bilenler demek değildir. “Görmesem bile o beni görüyor ya” diyerek “Allah’ın huzurunda kılıyorum” diye namazı huşu içerisinde kılanlar; muttakidirler.

Takva kelimesini izah etmeye çalışıyorum. Muttaki yani takva sahibi insan Allah’ı en büyük olarak bilen değil en büyük Allah’ın huzurunda cılız bir insan olarak ne yapması gerekiyorsa onu yapan insan demektir. Bugünkü bilgi kirliliği, bilgi stokçuluğu, küçük çocuklardan ihtiyaçlara kadar herkesin bilmişliği, Allah katında kurtarıcı değildir. Bilakis vebali katmerleştiren, vebale vebal katan bir sıkıntı olarak belki kıyamet günü karşımıza çıkacaktır. Hepten cahil olmak belki bir kurtarıcı özür olabilirdi. Bildiği hâlde inadına Allah’ın Şeriat’ına aykırı yaşamak mazereti de ortadan kaldırmak olmuştur. Muttaki insanlar, Allah’ı tanıyan ve tanıdıkları Allah’ın azabından korkarak yaşayan insanlardır.

Bugün aziz kardeşlerim, bu bilgi kirliliği, bilginin depocu mantıkla kullanıldığı bir zamanda; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Ümmet’i olarak bildiklerimizin ameli ile Rabb’imizin huzurunda kurtulabileceğimizi anlıyor olmamız lazım. Çokbilmişlik, “maşallah” denilecek şey değil, bildiğinle amel etmek “maşallah” denecek şeydir. Mus’ab bin Umeyr radiyallahu anh, Yesrib’i Medineleştirip devlet hâline getirip Resûlullah aleyhisselatu vesselamın avucuna koyduğu zaman, ne kırk yaşını bulmuştu ne de Kur’an’ın kırk suresi inmişti. Genç yaşta Kur’an’ın ilk inen ayetleriyle, ilk inen sureleriyle devlet kurdu, Resûlullah’a teslim etti. Bir sene sonra yazdığı mektupta: “Yesrib senin emrindedir, gel ya Resûlullah, hicret edebilirsin” dedi. Henüz Kur’an’ın elli suresi bile yoktu. O Medine’yi terk ettiğinde henüz Kur’an-ı Kerim’in ahkâm ayetleri bile inmemişti.

Yüz on dört sureyi on dört yaşına gelmeden ezberlemiş çocukların bulunduğu evler hâlâ Resûlullah’a teslim edilememiş evler ise; Mus’ab bin Umeyr’in bilmeden geldiği noktaya bin kere bilmişliğimizle bile gelemediğimiz kıyamet günü yüzümüzü kızartacaktır.

Çanakkale’ye, Yemen’e ashaptan daha sonraki çağların insanları olarak Çanakkale topraklarına, filan yerlere, Allah’ın adını korumak, hilafeti muhafaza etmek, Ümmeti Muhammed’in Kur’an’ını yere düşürmemek için gidenler, âlimlerden oluşmuyordu; köylüler, kağrı arabalarına yiyecek, erzak doldurup Çanakkale sahillerine gitmişlerdi.

Ümmeti Muhammed bilgi hamalı ümmet değildir! Bilgi hamalı ümmeti Allah Tevrat yüklü oldukları hâlde kafalarına göre yaşayan Yahudileri benzeterek bize gösteriyor. “Eşeğin kitap taşıması gibi Tevrat taşıyan adamlar” diyor Allah. Bu Yahudi ruhudur! Kitaplar dolusu, kütüphaneler dolusu bilgi vardır; ameli kafasına göredir, zevkine göredir, menfaatine- çıkarına göredir.

Ümmeti Muhammed, Yahudi bir ümmet değildir! Muharref Hıristiyanlığa benzer bir ümmet değildir. Bir sure bilir o sure ile Resûlullah’a bir devlet kurar bir ümmettir! هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ “Muttakilerin kitabıdır bu Kur’an.” derken muttakiler; çokbilmişler değil bildiklerini gözlerine, kulaklarına, ellerine hazmettirmişler demektir. Bilgimiz, gözümüzün hazmettiği şey olmalıdır. Allah’ın gördüğünü, murakabe ettiğini, sağımızdaki solumuzdaki meleklerle bizi denetlediğini bildiğimiz hâlde hâlâ gözümüz haramdan el çekmiyorsa, kulağımız harama karşı filtreli, sansürlü değilse, elimiz Allah’ın yasaklarına temas edebiliyorsa, ayağımız harama karşı kendisini sorunsuz, hür hissederek

yürüyebiliyorsa takva, bilgimiz dâhilinde ama uygulama alanımızda değil demektir. İşte Tevrat'ı ezberleyip sallana sallana Tevrat okuyan Yahudileri Kur'an-ı Kerim'de Allah "kitap taşıyan eşekler" olarak tanıtır.

Aynı Kur'an'ın indiği, o ayetin bulunduğu sureyi Mus'ab bin Umeyr Yesrib'e giderken yolda öğrenmiş ilk Cuma namazını kılmıştı. İşte bu Ümmeti Muhammed'in ince ayarıdır. İki ayet bilir ama Uhud'da şehit olacak kadar Allah'a teslim olmuştur. "Allah Teâlâ'nın zâtî-subûtî sıfatlarını say." desen alimallah Uhud'un Cengâver Şehidi, Allah'ın Aslanı Hamza ne zâtî ne subûtî sıfatlarını asla sayamazdı. Selefî de değildi Hanefî de değildi. İlkokul mezunu da son okul mezunu da değildi. Bir Hamza idi. "Gel." dedi Allah gitti. Gidiş o gidişti. Çok bilseydi belki de "gerekli midir gereksiz midir bu savaş" diye ondan kaçmayı becerecekti. Bir tek şey biliyordu: "Allah beni çağırırsa ben geri kalamam." Bunu uyguladı ve Rabb'ine "şehitlerin efendisi" olarak gitti. Selefî değildi, Hanefî değildi, Şafî değildi, hoca değildi, âlim değildi, okumuş değildi, okuma-yazma belki de bilmiyordu. Cami yaptırmamıştı ama Allah'a teslim olmuş bir adamdı Hamza radiyallahu anh! Muttaki Hamza. Allah'ın istediği can bile olsa ona tereddüt etmeden "evet" diyen adam. Çokbilmiş değil bildiği ile amel etmiş adam. Sadece Hamza değil zaten ashabın hepsi bir Hamza, radiyallahu anhum.

Bunun için kardeşlerim, muttaki kelimesi yani Allah'tan korkmak kelimesi; takvalı bir hayat yaşamak, böylece de Kur'an'ın konuştuğu bir nesil olmak, Kur'an'la yaşayan, kaynağı Kur'an olan bir nesil olmak demek yani takva sahibi olmak demek, pratikte Allah'ı hatırlamak demektir. Kaza yapmadan durmayı bilebilmek demektir. Çarpıttıktan sonra durabilen değil çarpmadan durabilen demektir.

Aziz Kardeşlerim,

Konumuzun anlaşılmasına yardımcı olması bakımından bir dini kavramımızı, Kur'an'ın en büyük kavramlarından birisini daha izah etmek istiyorum. Çokça duyduğumuz, muhakkak kullandığımız bir kelime var: Zikir. Biz buna zikir yapmak diyoruz.

Kitabımız Kur'an Allah'ın lisanından bize emrediyor: "فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ" "Beni zikredin ben de sizi zikredeyim." diyor Allah. Ne demek beni zikredin? Allah buyuyor, beni zikredin ben de sizi zikredeyim. Biz elimize tespihi alıp "subhanallah", "elhamdülillah", "Allahuekber", "la ilahe illallah" dedik. E biz "zikredin" deyince Allah bunu yaptık. Allah "ben de zikredeyim" sizi diyor. Bu nasıl bir zikir acaba? Biz "subhanallah" dedik Allah ne deyip bizi zikredecek? Demek ki zikrin tespihi eline alıp "la ilahe illallah, subhanallah" demekten başka bir deruni bir manası daha varmış. "فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ" "Siz beni zikredin ben de zikredeyim." Kur'an! Bakara Suresi'nde Allah'ın emri bu. Çok basit, herhangi bir sözlüğü açtığımızda zikretmek nedir diye bakarız, böylece anlarınız meseleyi.

Zikretmek; hatırlamak demektir. "فَاذْكُرُونِي" "Beni hatırlayın." demektir. "Beni hatırlarsanız ben de sizi hatırlarım." Elbette bir mü'minin kibleye dönüp namaz kılması Allah'ı zikretmesidir. Çünkü namaz Allah'ı hatırlatıyor. Elbette bir mü'min seccadesinin başında, arabasının koltuğunda, kadın yemeğinin pişmesini beklerken veya filan yerde çalışırken bir Müslüman'ın elindeki tespihiyle/tespihsiz nasıl olursa olsun "subhanallah" demesi Allah'ı zikretmek, Allah'ı hatırlamaktır. Elbette bu zikirdir. Ama Allah "Ben de sizi zikredeyim." diyor. Biz "subhanallah" dedik, o ne diyecek peki? Zikrin şu arka plandaki anlamını yakalamamız lazım: "Hatırlayın beni, hatırlayayım sizi." Zikir bu demek. Çünkü zikir, Allah demek kadar Allah'ı hatırlamaktır. Çünkü hatırlamadan kimse "subhanallah" demez.

Eğer birisi hatırlamadığı Allah'ın tesbihini yapıp "subhanallah" diyorsa ortada bir yanlışlık var. Bunun için âlimlerimiz demişlerdir ki iki türlü zikir yapılır. Birincisi; eline tesbihini alıp veya almayarak Allah'ın adını andığın bir zikir yaparsın. "Subhanallah", "la ilahe illallah", "elhamdülillah" dersin. Zikirdir bu ama bir zikir var ki "فَاذْكُرُونِي أَذْكَرُكُمْ" odur. Hangi zikirdir o? En şık ve en kolay ulaşacağın anda Allah'ı hatırlayıp haramdan geri durmaktır. Allah'ı hatırlayıp haramdan el çektiğin zaman Allah da seni cennetine hidayet edeceği kullarından biri olarak hatırlayacak demektir.

Bankaların cazip kredi teklifleri karşısında yüzde bir, yüzde iki derken onlar, cehennemin hararetinin yüzde yedi yüz dünyadaki ateşten daha koyu olduğunu hatırlayıp: "Defolun melunlar!" diyebildiğin zaman ey zikreden derviş, göklere kadar başını kaldırabilirsin sen, şimdi seni Allah hatırladı. En büyük zakir, derviş cazip kredi teklifi karşısında Allah'ı hatırladı. Haramın yumurta gibi yuvarlanıp kapına dayandığı zaman Allah'ı hatırlayıp tekme vurabiliyorsan harama sen zikrediyorsun. İşte bu pratik takvadır. Kitaplarda yazan, âlimlerin kürsülerde anlattığı, İmam Gazali'nin İhyası'ndan menkıbeler şeklinde okuduğumuz takva var, İstanbul'un modern caddelerinde pratik bir şekilde uygulanan takva var.

Mekke'de muttaki, İstanbul'da bankacı. Mekke'de hacının ayağına basmaz, İstanbul'da eşini çiğner. Bu, muttakilik değil keyfine göre yaşamak demektir. O zaman Mekke senin için tuzaktan başka bir şey değil. Orada çekindiğin, korktuğun Allah, İstanbul'da nerede? Allah sadece Mekke sokaklarında mı "Benden korkun!" buyurdu? Sadece projektör altında olanları mı melekler izliyorlar? Karanlık yerlerde melekler görmüyor mu, murakabe etmiyor mu?

Muttaki yani Allah'tan korkan insan yirmi dört saat devresi açık insan demektir. Sistemi yirmi dört saat açık, elektrik şalteri kapanmamış insan demektir. Nasıl Müslüman abdest alıp namaz kılar ama su bulamayınca teyemmüm yapar, ayakta kılamayınca oturarak kılar, oturamazsa yatar, yatamazsa ima eder ama namazı bırakmaz muhakkak bir çare üretir; Allah'ın haramlarına karşı da Müslüman'ın takvası pratik bir takvadır.

Yahudilerin hahamları gibi: "Musa'dan sonra işler zorlaştı. Bildiğimiz gibi yapın hahamların ihtiyacını da karşılayın." demez Müslüman. Bütün dünyanın sahibi olsa Müslüman, bir kuruş zekâtını kaçırmaz. Ömrü bin yıl olsa dokuz yüzüncü senesindeki takvası, sekiz yüzüncü senesinden yüz sene daha yükselmiş demektir. Git gide laçkalaşan Müslümanlık değil git gide Allah'a yaklaşan Müslümanlık; takva Müslümanlıktır.

Düğün gününe kadar Allah, peygamber, zikir hatırlayıp düğün günü bir günlüğüne şalteri kapatan Müslüman değil "Asıl Allah'ın imtihan günü, bugündür." diyen Müslüman'dır. Köyde tarla gibi bir evde, gecekonduda, çamurdan bir evde otururken huzurlu olduğu hâlde sırf büyük şehirde yer bulmuş olabilmek için yahut da çocuklarından birisi ilerde evlenir ihtimaliyle krediye –harama- bulaşıp ev alma durumu söz konusu olunca bir seferliğine bir kılıf bulup faize selam veren Müslüman değil "bu nefes bu burundan alınıp verildiği sürece Allah bana faiz vermesin" diye nefesi, nabızı duran Müslüman, takva Müslüman'dır. "هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ" İşte budur! Kur'an'ın yüreklerini fokur fokur kaynattığı mü'min nesil, bu nesildir.

Bulduğu her fırsatı delip geçen değil fırsatları tepip geçen Müslüman; muttaki Müslüman'dır. Takva olmak, tövbe etmek için Mekke'ye hacca gitmeyi beklemez. Mekke onun yüreğindedir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in kabrini görmesi gerekmez. Çünkü o sünnet olan her şeyi bağrına basmış, gözüne sürme olarak sürmüştür.

Müslümanlar, takva insandırlar. Takva demek; şeytanın ataklarına karşı teyakkuz hâlinde olan mü'min olmak demektir. Şeytanın oyununu şeytandan yirmi sene sonra anlayan insan, hiçbir şekilde takva olduğunu iddia edemez ki. Rabb'imiz, bizi ciddi bir şekilde düşünelim diye bizden önceki nesiller üzerinden örneklendirdi. Peygamber aleyhisselam Efendimiz de farklı açılardan bize dikkatli olmamız gerektiğini hatırlattı.

Kardeşlerim,

Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Benim gelecekte sizin adınıza korktuğum en büyük şey; şehvetlerinize karşı kendinizi zapt edemeyişimizdir." Çok iyi Müslüman, yeter ki acıkmasın. Haram asla yemez, acıkınca kadar. Acıkınca dayanamıyor yok domuz yemez, alkol almaz. Düğünde ikram edilince alıyor, kendisi sabah kalkınca dolaptan alıp içmiyor. Bu, Allah'ın kaldırdığı: "Bu din, benim dinim değildir." dediği nesih edilmiş dinlere bağlı olanların kültürüdür.

Muttaki insanlar haramı, gözüne batan çivi gibi sürekli bir tehdit unsuru olarak görür ve şehvetlerini zapt eder. "Acıkınca haram yiyor yoksa yemez." değil çünkü Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz ne buyurmuştu: "Şehvetlerinize esir olmanız kadar korktuğum bir şey yoktur sizin için." deyip üç noktayı tespit etmiş. Bu üç nokta bizim pratik Müslümanlığımızın, pratik takvamızın, Allah'tan korkan insan olduğumuzun göstergesidir.

Biz kendimizi, evimizdeki çocuklarımızı, ailemizi, yöneticisi olduğumuz yeri, işlettiğimiz bakkalı-manavı her neyse İslam namına, Müslümanlık namına test edebiliriz. "Ne kadar Müslüman'ım?" diyebiliriz. Bir damla kan alıp laboratuara götürdüğümüz gibi bir günlük eylemlerimizle bir ömrümüzün nereye doğru aktığını izleyebiliriz.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz: "Üç şeyin bizim kontrolümüzün dışına taşmasından korktuğu kadar hiç bir şeyden korkmadığını." söylüyor. Birincisi: "Midelerinize esir olmanızdan korkuyorum." buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem.

Mideye esir olmak ne demek? Ölçüsüz, kontrolsüz, sınırsız yiyip içmek demek. Acıktıkça değil gördükçe yemek demek. Doydukça kalkmak değil yorulunca kalkmak demek. Mide esirliği! "Paketli olsun, toprak olsun." deyip yemek demek. Bu çağın getirdiği yemek kültürü, mide esareti neyse Sevgili Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem bundan ürkmüş demek ki ve "Bundan korktuğum kadar bir şeyden korkmuyorum." buyurmuş. Bu bir.

İkincisi: "Cinsel şehvetinize esir olmanızdan korkuyorum." buyurmuş Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Ne demek cinsel şehvetimize esir olmamız? Bir Müslüman'ın haram ölçülerini eş bulma uğruna veya şehvetini giderme uğruna yok sayabilmesi demektir. İşte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, bize bu korkudan bahsediyor. İkinci korkusu!

Kardeşlerim,

Burada çok önemli bir hususu işaret etmek istiyorum: Allah'ın kitabı; asla Yusuf'un kuyuya atılışını, kardeşleri tarafından ihanete uğratılışını anlatan bir kitap değildir. Yusuf'u ders yapan bir kitaptır. Yusuf, ders demektir. Yusuf, Ümmeti Muhammed'in nelere dikkat etmesi gerektiğini anlatan kılavuz demektir. Yusuf'a Züleyha: "Ya benim dediğimi yaparsın ya da seni zindana attırırım." dediği zaman Yusuf zindan tehdidi ile karşılaşınca Yusuf'un pratik takvası, muttakiliği anında devreye girdi. Kaza yapmadan tavrını koydu. Ne dedi? رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ

“Rabb'im bunların bana teklif ettiği şeydence zindanı tercih ettim” dedi. Pratik Müslümanlık, pratik takva budur. “Yahu şöyle olsaydı böyle olsaydı” diye bir düelloya girmek yoktur. “Yapma etme” diye tartışma da yok. “Ya zindan ya da ben” diyen Züleyha'ya karşı Züleyha'yı elinin tersi ile itip ona “yok” bile demeden Rabb'ine dönüp “hapishane, zindan Rabb'im, bu değil” dedi.

Tekrar ediyorum: Kur'an Yusuf Suresi'nin 32 ve 33. ayetinde Yusuf aleyhisselamın bu hassasiyetini, pratik takvasını, Allah'ı saniyeler içinde hatırlayıp gerekeni yapan şuurunu, peygamber terbiyesi görmüş bir çocuk olduğunu, emdiği sütün peygamber yuvasından emilmiş berrak bir süt olduğunu Züleyha'ya cevap bile vermeyerek gösterdi. Normalde “deli misin be kadın Allah'tan kork, defol ayaklarımın altına alırım seni” demesi gerekiyordu. Öyle ya haramı teklif edene şöyle bir tokat vur hiç olmasın. “Yok” de, “protesto et” Yusuf'un buna vakti yoktur.

Takva, muttakilik o kadar pratik ve seri, hızlı ki o cümlesini bitirmeden “Rabb'im tercihim zindandır, bu haram değildir” dedi. Kitabımız Kur'an ders kitabıdır. Rabb'imiz ders veriyor. Muttaki kullarından bahsederken Allah Araf Suresi'nin 201. ayetinde: **إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا** hemen zikrederler.” Tespihi eline alırlar değil tespihi eline almaktan söz etmiyor. **تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ** “Hemen hatırlarlar ve ufukta kaynayan cehennemi hemen görürler.” Mü'min budur. Acile gitmeden acil duruma geçebilen insan mü'min insandır; takva insandır, muttaki şahsiyettir. Pratik olmayan, oyalayan dindara dönüşür. Kazadan sonra fren pedalını aramanın zaten gereği yok. İster fren pedalı olsun ister olmasın, bir kere kaza oldu. Muttaki, takva yani Kur'an'la konuşan, Kur'an'ın elinde, gözünde şekil aldığı mü'min. Allah'ı hatırlayıp günlük hayatında gerekeni yapmaya hazır mü'min demektir. Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz Ümmet'inin gelecekteki üç riskinden söz ederken; karın, mide ezikliği yaşayan midesine esir olmuş insanların bu Ümmet'in içinde olmasından korktuğunu söylemişti. Ve şehvetlerine esir düşen Müslümanlardan korktuğunu söylemişti.

Aziz Kardeşlerim,

Üçüncü olarak da buyuruyor ki: “Sizin için fikri saldırılarda beyinlerin karışmasından korkuyorum.” buyurmuştu. Bin dört yüz senedir “kaderi Allah yazdı” dedirttiği hâlde bütün mü'minlere Kur'an ve Sünnet, “olmasa kader olmaz mı” dalgasına kapılıp gitmek Peygamber aleyhisselamın on dört asır önce korkup ürktüğü şeymiş demek ki. Demek ki Peygamberim sallallahu aleyhi ve sellem, Allah insan öldürmeyi yüzde yüz kıyamete kadar haram ettiği hâlde tavuk öldürür gibi insan öldürmekten bir de bunu Müslümanlık adına yapmaktan bir de bundan sevap umacak kadar cüretli, rezil bir anlayışı İslam kelimesinin yanına yazıvermekten asırlar önce ürkmüş. Neden ürkmüş? Neden bunu bize haber vermiş? Dikkat edelim, hazır olalım diye. Nerelerde elektrik sistemimizin hemen devreye girmesi gerektiğini anlayalım diye.

Demek ki kardeşlerim, midemiz, cinsel şehvetimiz ve beyin trafiğimiz yirmi dört saat takva denetimimiz altında olması gerekir. Midemize haram girdiğinde, şehvetimiz haram kontrol alanları dışına taşıtığında beynimizdeki imanımız, ibadetimiz ve idrakimiz çalkantiya tabi tutulduğunda Allah, iman, cennet, cehennem, sırat Züleyha'yı tokatlamadan devreye girerse **هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ** kadrosundayız demektir. Züleyha ile tartışmadan: “zindanı tercih ettim Rabb'im, zindan benim olsun haram yanımda olmasın” diyen mutakkidir. Böyle kulları Kur'an ile yaşıyorlar demektir. Yuvarlandıktan sonra değil ayağı kaymadan çamuru ve kaypaklığı hisseden duygusal ayak sahibi olmak gerekiyor demek ki. Beyin fırtınalarına karşı, imanımıza ait değerlerin alabora edilme hamlelerine karşı saatlerce televizyon

ekranları önünde saldırıları izledikten sonra: “bu adamlar yalan konuşuyor be, bunlar Kur’an düşmanı” demek pratik takvadan uzak kalmak demektir.

Bu Ümmet’in imanı ve akidesi tartışma konusu yapıldığında cümle bitmeden elinin tersiyle Züleyha’yı meclisten kovabilenler, zindan pahasına da olsa dik durmayı becerebilenler, “Allah’tan yana olalım zindanlarda ya da mezarlarda olalım yeter ki Allah ile beraber olalım” diyebilenler muttaki insanlardırlar. Kur’an da onların kitabıdır. إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَارًا “Cennet diye muştulanan yer muttakilerindir.” Muttakiler, ellerine tespih almadan da Allah’ın azabını gözünün önünde her saniye görebilecek kadar imanları pratik olan, takvaları pratik olan insanlardırlar. İş işten geçtikten sonra değil iş işlerken devreye giren iman, Allah korkusu çok önemlidir. Takvamız pratik olmalıdır. Anında devreye girmelidir. “Ya ben ya da zindan Yusuf” derken Züleyha ne cevap verecek diye beklemeye fırsat bırakmadan Züleyha’ya, kibleye dönüp: “o değil sen Rabb’im” diyebilen insanlar Allah’ın bu Ümmeti Muhammed’in cenneti için hazırlanmış örnek kulları olarak yaşıyorlar. Çocuklarına taviz üstüne taviz eğitimi veren, Müslümanlığını gizlemek için nasıl alavere dalavere yapması gerektiğini çocuğuna bir faziletmiş gibi öğretenler yerine “zindan olsun sen benimle ol Rabb’im” diyen anneler, babalar olmak zorundayız. “Bütün dünyayı, bütün insanlığı karşına almaya hazır ol İbni Abbas” diyen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi ne zaman hatırladıysak o zaman muttaki olduk, takva olduk demektir.

Aziz Kardeşlerim,

Takva hayatı, muttakilik; yaşlanmış, saçı başı ağarmış, hacca gitmiş, bir tarikata girmiş, hafız olmuş insanların hayatı değildir. İslam’ın aristokratik kadroları yoktur. Biz Bilal ile Ebubekir’in, Ebubekir’le Muhammed aleyhisselamin aynı safta namaz kıldığı bir diniz. Bizde dini lüks yaşayan, ekonomik yaşayan, geri kalmış olarak yaşayan yoktur. Cennet herkesin cennetidir, cennet koltukları aynı numaradadır. Dünyada herkes muttaki olmak zorundadır. Allah’tan korkmayı pratik yaşamak zorundayız. İş işten geçtikten sonra, melekler defterlerimizi karaladıktan sonra Allah’ın en büyük olduğunu hatırlamak, cehennem alevlerini gözümüzde tütürdüğümüzü hissetmek sadece aldaniştir, bir tuzaktır. Müslüman yirmi dört saat Allah’ın murakabesi altında olduğunu bilir. Yatak odasında en zevkli dakikalarını yaşar ama Allah’ı uzakta bilmez. Mescitte Rabb’i ile baş başa namaz kılar. Zekât verirken Allah onunladır, oruç tutarken iftar anında Allah onunladır. Bankanın kapısında da Allah’ın gözleri onun üzerindedir. Kız, erkek selamlaşp bir arada harama doğru adım atarken de Allah’ın gözleri onun gözü üzerinde, eli, ayağı üzerinde demektir. Bizde takva; İslam’ın zengin kadrolarının oturduğu villa semtinin adı değildir. Ebubekir’in, Bilal’in, Üsame’nin ve bütün “Muhammedun resûlullah” diyen herkesin ortak karakteri takva olmaktır, muttaki olmaktır. Allah’tan korktuğu için de Kur’an adamı olarak yaşamaktır. Bunun dışındaki yollar lüzumsuz dolambaçlarda yürüyüp gitmek demektir.

Velhamdülillahi Rabb’il âlemin.